

Sygn. akt I C 1873/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Leszek Kawecki

Protokolant: Joanna Antoniszyn

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 roku w Dzierżoniowie

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W.

przeciwko **M. T. (1)**

o zapłatę kwoty 11 448,12 zł

I/ zasądza od pozwanej **M. T. (1)** na rzecz strony powodowej (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę **11 448,12 zł** (jedenaście tysięcy czterysta czterdzieści osiem złotych dwanaście groszy) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego od kwoty 10 178,22 zł od dnia 24 września 2015 roku do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę **614,38 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Sygn. akt *I C 1873/15*

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanej M. T. (1) (poprzednio M.) kwoty 11 448,12 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 10 178,22 zł od dnia 24 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu obejmującymi opłatę od pozwu w kwocie 573 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł i opłatę notarialną w kwocie 7,38 zł.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 22.08.2014 r. udzieliła pozwanej kredytu

w zakresie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) w wysokości 11 427,88 zł. Pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty, pomimo jednak wezwań i monitów, nie wywiązała się jednak z tego obowiązku. W związku z czym, po upływie terminu, do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie, całość stała się wymagalna z dniem 21.08.2015 r. Dalej strona powodowa podała, że przed skierowaniem sprawy na drogę sądową, pismem z dnia 14.07.2015 r. wezwała pozwaną do zapłaty wymaganego zobowiązania, przy czym wysłane wezwanie zostało doręczone

w sposób umożliwiający jego odbiór i zapoznanie się z jego treścią. Wobec dalszego braku spłaty zadłużenia, dochodzi więc należności wskazywanej w wyciągu z ksiąg Banku z dnia 24.09.2015 r., na którą składają się: należność główna w kwocie 10 178,22 zł, odsetki za okres od dnia 22.08.2014 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg Banku w kwocie 894,90 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 375 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu

wystawienia wyciągu z ksiąg Banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału, według zmiennej stopy procentowej wyznaczonej jako 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Na rozprawie w dniu 23 marca 2016 r. pozwana, nie kwestionując żądania pozwu, oświadczyła, że w jej obecnej sytuacji nie jest w stanie spłacić należności dochodzonej pozwem. Co najwyżej mogłaby uregulować tę należność w ratach miesięcznych w wysokości nie przekraczającej 100 zł. W związku z tym Sąd zobowiązał pełnomocnika strony powodowej do złożenia oświadczenia na piśmie w terminie 14 dni, czy strona powodowa wyraża zgodę na zapłatę należności dochodzonej pozwem w ratach w zaproponowanej przez pozwaną wysokości po 100 zł miesięcznie, z uwagi na jej trudną sytuację materialną;

W wykonaniu tego zobowiązania, w piśmie procesowym z dnia 13 kwietnia 2016 r. strona powodowa poinformowała, iż nie wyraża woli zawarcia ugody sądowej z pozwaną, wobec czego nie wyraża zgody na ratalne ustalenie spłaty zobowiązania. Wskazała, że brak spłaty zobowiązania oraz brak merytorycznych zarzutów pozwanej dowodzą zasadności pozwu. Natomiast analiza dotychczasowej historii kredytowej oraz przedstawionej sytuacji finansowej, zdaniem strony powodowej, nie pozwala na przyjęcie, że ewentualne rozłożenie zadłużenia na raty sytuację niniejszą by zmieniło. Nie daje również gwarancji, że pozwana zrealizuje nowo ustalone warunki spłaty rat. W związku z powyższym Bank, jako instytucja finansowa ściśle określona kryteriami oceny i kontroli ryzyka oraz zasadami zarządzania rezerwami kapitałowymi, nie wyraża zgody na ratalne ustalenie spłaty zobowiązania oraz na umorzenie zadłużenia. Zdaniem strony powodowej zastosowanie przez Sąd w niniejszej sprawie art. 320 k.p.c. naruszałoby słuszny jej interes jako wierzyciela. Przewidziana bowiem w art. 320 k.p.c. dopuszczalność rozłożenia zasądanego świadczenia na raty powinna być uzasadniona jedynie szczególnymi przypadkami, chroniąc również wierzyciela przed dalszymi stratami i czyniąc realnym dobrowolne wykonanie wyroku przez dłużnika. Tymczasem pozwana posiada dochody umożliwiające zaspokojenie jej elementarnych potrzeb. Nadto dotychczasowe zachowanie pozwanej względem obowiązku spłaty

zobowiązania nie wskazuje, że rozłożenie należności na raty urzeczywistni bądź usprawni odzyskanie przez wierzyciela zasądzonej kwoty. Ponadto należy również pamiętać, zdaniem strony powodowej, że ochrona, jaką zapewnia pozwanej art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę powodowego Banku w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym również uzasadnionego jej interesu. Co więcej, pozwana od 11.02.2015 r. nie podjęła próby dobrowolnego spłacenia swoich długów, wykazując całkowitą bierność w tym względzie i nie okazując żadnej woli spłaty tych długów. Przy takim stosunku pozwanej do swoich długów, nie może ona tylko w powołaniu się na swoją sytuację finansową, korzystać z dobrodziejstwa przepisu art. 320 k.p.c. Strona powodowa zwróciła należy uwagę, że przepis art. 320 k.p.c. ma chronić rzetelnych dłużników, starannie wykonywujących swoje zobowiązania, którzy z przyczyn od nich niezależnych, mają czasowy i odwracalny brak środków, a nie dłużników nierzetelnych, którzy przez tak długi czas uchylają się od wykonywania wymagalnych zobowiązań

i uważają, że ta ich nierzetelność powinna być chroniona prawnie i dawać im dodatkowe przywileje w postaci częściowego oddłużenia z odsetek.

Na rozprawie w dniu 04 lipca 2016 r. pozwana podtrzymała swój wniosek

o rozłożenie na raty należności dochodzonej pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 sierpnia 2014 r. pomiędzy stroną powodową (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. a pozwaną M. T. (1) (przed zamążpójściem noszącą nazwisko (...)) zawarta została umowa pożyczki gotówkowej w kwocie 11 427,88 zł na okres od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia 15 kwietnia 2015 r. włącznie, na warunkach określonych w niniejszej umowie.

Dowód: umowa pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 22 sierpnia 2014 r.

Ponieważ pozwana nie spłacała rat pożyczki w terminie, pismem z dnia 13 lipca

2015 r., doręczonym pozwanej w dniu 22 lipca 2015 r., strona powodowa wypowiedziała jej powyższą umowę pożyczki w całości, z 30-dniowym okresem wypowiedzenia.

Dowód: pismo strony powodowej do pozwanej z dnia 13 lipca 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru pisma, wydruk zestawienia wpłat dokonanych na rachunek techniczny pożyczki z dnia 20 stycznia 2016 r.

W dniu 23 września 2015 r. strona powodowa wystawiła zaś wyciąg z ksiąg Banku przeciwko pozwanej, określający wysokość jej zobowiązania z tytułu powyższej umowy pożyczki na kwotę 11 448,12 zł, na którą składały się: należność główna w kwocie 10 178,22 zł, odsetki za okres od dnia 22 sierpnia 2014 r. do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg Banku

w kwocie 894,90 zł, koszty, opłaty i prowizje w kwocie 375 zł oraz dalsze odsetki naliczane od dnia następnego po dniu wystawienia wyciągu z ksiąg Banku do dnia zapłaty, obliczone od kwoty niespłaconego kapitału, tj. od 10 178,22 zł, według zmiennej stopy procentowej stanowiącej 4-krotność stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym.

Dowód: wyciąg z ksiąg powodowego Banku z dnia 23 września 2015 r.

Pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie swojej sytuacji materialnej, uniemożliwiającej spłacenie należności dochodzonej pozwem, a uzasadniającej spłatę tej należności w ratach miesięcznych w wysokości nie przekraczającej 100 zł.

Do dnia wyrokowania nie spłaciła też przedmiotowego zadłużenia.

Okoliczność bezsporna.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należy uwzględnić w całości.

W niniejszym postępowaniu kwestią pozostającą poza sporem była okoliczność, iż

w dniu 22 sierpnia 2014 r. pomiędzy stroną powodową (...) Bankiem (...) SA

z siedzibą we W. a pozwaną M. T. zawarta została umowa pożyczki gotówkowej oraz że pozwana nie spłacała tej pożyczki zgodnie z umową. Bezsporne również było to, że

w związku z regulowaniem rat spłaty pożyczki w terminie, powodowa Spółka wypowiedziała powyższą umowę i wezwała pozwaną do zapłaty zadłużenia oraz to, że pozwana nie uregulowała wobec niej przedmiotowej należności. Okolicznością bezsporną było także, iż

w dniu 23 września 2015 r. strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg Banku, stwierdzający, że zobowiązanie pozwanej wobec niej wynosi łącznie kwotę 11 448,12 zł,

w tym należność główną w kwocie 10 178,22 zł, a ponadto od dnia 24 września 2015 r. naliczone zostały dalsze odsetki od należności głównej według zmiennej stopy procentowej wskazanej w wyciągu z ksiąg powodowego Banku.

Sporna natomiast pozostawała kwestia możliwości rozłożenia na raty należności dochodzonej pozwem, w związku z wnioskiem złożonym przez pozwaną. Zgodnie bowiem

z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub

o opróżnienie pomieszczenia – wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Nie przytaczając argumentacji strony powodowej na uzasadnienie odmowy uwzględnienia tego wniosku pozwanej, którą to argumentację Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela, należy w szczególności zwrócić uwagę, że zastosowanie przez Sąd

w niniejszej sprawie art. 320 k.p.c. faktycznie – po pierwsze – naruszałoby słuszny interes powodowego Banku jako wierzyciela. Przewidziana bowiem w art. 320 k.p.c. dopuszczalność rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty powinna być uzasadniona jedynie szczególnie uzasadnionymi wypadkami, chroniąc wierzyciela przed dalszymi stratami i czyniąc realnym dobrowolne wykonanie wyroku przez dłużnika. Po drugie, dotychczasowe zachowanie pozwanej co do obowiązku spłaty zobowiązania wobec strony powodowej nie wskazuje, by rozłożenie zasądzonej należności na raty urzeczywistniło bądź usprawniło odzyskanie przez wierzyciela zasądzonej kwoty. Pozwana bowiem nie podjęła dotychczas próby dobrowolnego spłacenia tej należności, nie może więc, tylko powołując się na swoją sytuację finansową, korzystać z dobrodziejstwa przepisu art. 320 k.p.c. Przepis tego artykułu, jak słusznie podnosi strona powodowa, ma bowiem chronić rzetelnych dłużników, starannie wykonujących swoje zobowiązania, którzy z przyczyn od siebie niezależnych, mają czasowy i odwracalny brak środków, a nie dłużników nierzetelnych, którzy przez tak długi czas uchylają się od wykonywania swoich zobowiązań. Wreszcie, co najistotniejsze zdaniem Sądu, pozwana

w toku procesu w żaden sposób nie wykazała swojej trudnej sytuacji materialnej, uzasadniającej rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty, w szczególności nie stawiała się na termin przesłuchania na okoliczność jej sytuacji materialnej i rodzinnej.

W tych wszystkich względów Sąd uznał, że wniosek pozwanej nie może być uwzględniony.

Dlatego, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu (punkt II wyroku) Sąd postanowił na podstawie przepisu art. 98

§ 2 k.p.c., przyjmując, że na koszty te składają się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 573 zł, opłata skarbową od pełnomocnictw w kwocie 34 zł i koszty notarialne w kwocie 7,38 zł.